

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 10:

Forslag til lov om ændring af konkursloven, gældsbrevsloven og lov om retsafgifter. (Betalingsstandsning, gældssanering m.v.).

(Fremsat 7/2 84).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ole Espersen (S):

Det er en uændret genfremsættelse, og socialdemokratiet er særdeles positivt indstillet over for begge led i lovforslaget, både betalingsstandsningsreglerne og reglerne om gældssanering.

Der er ingen tvivl om, at de nye regler for betalingsstandsning vil være fordelagtige både for kreditorerne – derved, at der sikres et tilsyn med bedre beføjelser – og for debitorerne, dem, der er i betalingsstandsning – fordi tilliden til betalingsstandsning sinstituttet bliver større, og fordi lovforslaget indeholder regler om en forlængelse af betalingsstandsningens muligheden, hvis der er en udsigt til, at den kan resultere i en rekonstruktion. Hensigten med betalingsstandsningen er jo netop, at man skal søge at redde virksomheder, der er ude i økonomiske vanskeligheder. Vi er særdeles positive over for de intentioner, der ligger i den del af lovforslaget.

Jeg nævnte sidst et enkelt punkt, som muligvis ikke vedrører en ændring i gældende ret, nemlig spørgsmålet om en garanti for lønmodtagerne med hensyn til deres løn i den periode, betalingsstandsningen løber. Efter en dom afsagt af vestre landsret er det således – også efter ministerens fortolkning – at der nu er en mulighed for at kræve en sådan garanti, men vi ser meget gerne, at den mulighed præciseres i lovforslaget. Vi gør det, fordi et medarbejde og en motivation fra lønmodtagerne jo er væsentlig, når det drejer sig om at få virksomheden til at fungere i en kritesituation. Hvis man føler en større sikkerhed ved udtrykkelige regler, og hvis dette, som det siges af ministeren, i og for sig ikke

er udtryk for nogen ændring i de allerede gældende retsprincipper, mener vi, at en sådan garanti, en sådan sikkerhed, bør indføres. Jeg vil gerne præcisere i den forbindelse, at det altså ikke drejer sig om at udvide Lønmodtagernes Garantifonds arbejdsmuligheder eller forpligtelser, det drejer sig om en sikkerhedsstillelse fra den virksomhed, der er under betalingsstandsning. Jeg har forstået på ministeren, at han vil være positiv over for at stille et sådant ændringsforslag. Men som sagt: denne del af lovforslaget er vi i øvrigt særdeles tilfredse med.

Når det drejer sig om gældssaneringen, er det et forslag, der har haft en lidt omtumlet tilværelse, og hvor starten af forskellige årsager har været vanskelig. Det er et spørgsmål om at fritage helt eller delvis de håbløst forgældede skyldnere for gæld, således at de får mulighed for at starte på en frisk. Jeg skal ikke komme med nogen argumentation for det fornuftige heri. Det fremgår tydeligt af lovforslagets forarbejder.

Der er her, synes jeg nok, tale om en lidt halvhjertet holdning fra ministerens side. Først fik vi et forslag om gældssanering, men kun i konkurs. Det var klart uden interesse for de personer, som dette drejer sig om. Det oprindelige forslag indeholdt til gengæld ingen regler om, at der skulle betales afgift for at blive gældssaneret i konkurs. Derpå bad folketingets flertal – eller var det måske et enigt folketing? – om en mere omfattende gældssaneringsordning, og det fik vi så efter beslutning her, men nu var der pludselig tale om, at der skulle betales 1.500 kr. for at få indledt en gældssanerings sag. Disse 1.500 kr. er efter vores opfattelse et urealistisk krav at stille til folk, der måske i årevis har været håbløst forgældede. Det fremgår også af betænkningen fra det sagkyndige udvalg, at man udtrykkeligt ønskede at bestemme, at statskassen skulle betale denne udgift, fordi, som man sagde, her er tale om en ordning, der afviger fra konkurs og tvangsakkord, her er tale om en ordning med et socialpolitisk sigte. Det er klart, at når der er tale om en ordning med – i hvert fald delvis – et socialpolitisk sigte, så har det ingen mening at kræve betaling af en afgift, der vil være prohibitiv for mange. Jeg har tidligere sagt, at det ville svare til, at man for at få indledt en sag hos en sagsbehandler i socialforvaltningen i en kommune skulle komme med en